

ZİMMİNİN VE KÖLENİN HAYATI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ hayra halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

مَنْ قَامَ مَقَامَ رِيَاءٍ وَسُمْعَةٍ ، فَإِنَّهُ فِي مَقْتِ اللَّهِ

حَتَّى يَجْلِسَ

(طب. عن عبدالل الخزاعي)

(Men kâme makâme riyâin ve süm'atin, feinnehû fî makti'llâhi hattâ yeclise.)

Sadaka rasûlü'llah, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi, lütfu, ihsânı, ikramı cümlemizin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri yaptığınız ibadetleri kabul eylesin, rahmetine vesile eylesin... Dualarınıza icabet eylesin...

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet, Hocamızın hocası Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Hazretlerinin *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 437. sayfasından okumaya devam edeceğiz. *Men edatıyla başlayan hadîs-i şerîfler.*

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına başlamazdan önce, evvelen ve hâsseten Peygamber Efendimiz'in ruh-ı pâkine hediye olsun diye, sonra onun cümle âlinin, ashabının, etbâının ruhlarına hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ruhlarına;

Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ve evliyâullahın ruhlarına; sahâbe-i kirâm rıdvanu'llahi teâlâ aleyhim ecmaîn hazerâtından müteselsilen zamanımıza, şu eseri telif eylemiş olan Hocamız'a, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zahid Kotku ibn-i İbrahim el-Bursevî Hocamız'a kadar silsilemizden güzerân eylemiş olan âriflerin, kâmillerin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan, yakından bu hadisleri dinlemeye şu mescide cem olmuş olan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları şâd olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, gâzilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin, ashâb-ı

hayrât u hasenâtın, Fatih Sultan Mehmed Han'ın, İskender Paşa'nın, başta beldemizin medâr-ı iftihârı Ebâ Eyyûb el-Ensârî aleyhi rahmetu'l-Bârî Hazretleri olmak üzere, sahâbe-i kirâmın cümlesinin ruhlarına hediye olsun diye;

Biz yaşayan müslümanların da Mevlâmız'ın rızasına uygun ömür sürüp, huzûr-u Rabbi'l-izzete sevdiği. razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, buyurun bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım!

.....

a. Dinimiz Samîmiyet Dinidir

Bugün ilk sırada bulunan hadîs-i şerîf riyakârlıkla ilgilidir. Abdullah ibn-i Kays RA'dan Taberânî'nin rivayet etmiş olduğu bir hadîs-i şerîf.

Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:¹

مَنْ قَامَ مَقَامَ رِيَاءٍ وَسُمُعَةٍ ، فَإِنَّهُ فِي مَقْتِ اللَّهِ
حَتَّى يَجْلِسَ

(طب. عن عبد الله بن قيس الخزاعي)

(Men kàme makàme riyâin ve süm'atin, feinnehû fî makti'llâhi hattâ yeclise.)

(Men kàme makàme riyâin ve süm'atin)
“Gösteriş ve şöhret için, adı dillerde dalgalansın, şöhretlensin diye kalkan, o makamda hareket

¹ Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.383, no:17664; Abdullah ibn-i Kays el- Huzâî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.474, no:7498; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.200, no:23300

eden bir kimse, (*feinnehû fî makti'llâhi hattâ yeclise*) oturuncaya kadar Allah'ın kızgınlığına, gazabına muhataptır.”

O olduğu yerden gösteriş için, böbürlenmek için, riyâkarlık için, adı dillerde destan olsun diye, şöhreti her yere yayılsın diye, herkes kendisini beğensin diye kalkıyor mu? Tamam, o kalktığı yerden oturuncaya kadar, o işe devam ettiği müddetçe Allah'ın gazabına, kızgınlığına muhataptır.

Bizim dinimiz haslık, hâlislik, samimiyet dinidir. Bu din katışıklık kabul etmez. Ya Allah rızası için her şeyini sâfî, temiz bir kalple, iyi bir niyetle yaparsın, ya da niyetine bir şey katıştırdın mı, öyle katışık şey çarpılır atılır bir tarafa, kıymeti olmaz.

Başkasının beğenmesi, beğenmemesi müslümana ölçü değildir. Müslüman, hakiki müslüman kınayanın kınamasından korkmaz. İsteyen beğensin, isteyen beğenmesin. İsteyen alkışlasın, isteyen kızsın. İsteyen dudak büksün, isteyen tepeden baksın. İsteyen aşağıdan baksın, isteyen yukarıdan baksın. Vız gelir!

“—Hakiki müslüman neyin peşindedir?”

Rızâ-i Bârî'nin peşindedir. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin sevgisinin ve rızasının peşindedir. Hedefi, gayesi, gayreti, uğraşı, didinmesi odur.

“—Neden kalkıyor, neden oturuyor, neden o işi yapıyor, neden bu işi yapıyor?”

Allah sevsin diye... Müslümanın bayrağı:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي، وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي!

(*Ilâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*) sözüdür.

“—Yâ Rabbi! Benim maksudum sensin. Ben gayrinin peşinde değilim, başkasının bir şeyini istediğim yok. Ben senin rızanın peşindeyim, senin rızanı istiyorum. Sen razı ol yâ Rabbi; ister öleyim, ister kalayım, ister aziz olayım, ister zelil olayım, ister insanlar beğensin, ister beğenmesin, ne olursa olsun...”

Hakiki müslümanın hâlet-i rûhiyesi budur.

“—Bu hâlet-i rûhiyeye daha ulaşamadım.”

Ulaşamadıysan henüz daha hamsın.

“—Namaz kıl.”

“—Utanırım şimdi, burada namaz kılarken herkes görür.”

Kılmamaktan, Allah’tan utanmaz mısınız? Kıldığın zaman utanıyorsun, orada kılmıyorsun; peki kılmamaktan, seni her yerde gören Allah’tan utanmaz mısınız?

Utanmıyor, ona aldırıyor. Demek ki imanı zayıf, pamuk ipliğiyle bağlı...

Bu pamuk ipliğiyle bağlı iman insanı bir yere götürmez! Bu iplikle o ağır yük arkadan çekilmez, kopar. İnsanın imanının zincir gibi, halat gibi olması lazım; Boğaz köprüsünü tutan halatlar gibi olması lazım, üstünden kamyonlar geçse kopmayacak gibi olması lazım.

O sağlam imanı Allah bize versin. Gerisi, hepsi laftan ibarettir.

Falanca insan beğendi, filanca insan beğendi, kart bastırdın, seksen tane ünvan yazdın, üç tane fakülte bitirdin, beş tane diplomayı duvarlara astın, mükâfatlar kazandın...

Allah seviyor mu, sen ondan haber ver. Allah'ın sevdiği yolda mısın? Allah'ın istediği bir kul musun?

“—E ne bileyim ben?”

Doğru, Allah'ın sevip sevmediği bilinmez ama Allah kitap göndermedi mi?

“—Gönderdi.”

Allah peygamber, elçi göndermedi mi?

“—Gönderdi.”

Elçiden haberin yok, kitaptan haberin yok, âyetten haberin yok, hadisten haberin yok.

“—Allah seviyor mu sevmiyor mu, nereden bileyim?”

Bililir. Âyetleri okursan, hadisleri okursan, o yolda yürüdün mü bililir.

Âyet okumazsın, hadis okumazsın, dinin ahkâmını bilmezsin, ondan sonra da her çeşit günahı işlersin; plajlar, eğlenceler, zevkler, sefalar, gıybetler, dedikodular... Ondan sonra ufak tefek dış görünüş... Olmaz! O dış görünüş göstermelik, iç haraplığının alâmetidir. Dışa önem veriyor, içe aldırıyor.

Riya, —geçen hafta da söyledik— bir başkası görsün diye bir şey yapmak. Etrafına bakınıyor, görsünler diye yapıyor. Bir hayır yapıyor; levhayı asıyor, reklamını yapıyor...

Diyorlar ki ârifler:

Bir insan evde namaz kılıyor, geliyor camide de namaz kılıyor. Evde sünnetini kıldı, camide farzını kılıyor. Evde kıldığı namazdan camide kıldığı namaz farklıysa, riyakârdır. Camide başka insanlar görüyor diye usûlüne uygun kılıyor, evde paldır küldür kılıyor. Riyakâr, ehl-i riya, henüz daha saffet-i kalbiyye sahibi olamamış, henüz daha her şeyi Allah için yapma durumuna gelememiş, henüz daha hür değil! Hür değil, henüz daha köle!

“—Neyin kölesi?”

Şeytanın kölesi, nefsin kölesi, dünyanın kölesi, şöhretin kölesi, paranın kölesi, şunun kölesi, bunun kölesi...

Süm'a ne demek?

O da riya gibi bir kelime, *semia* kökünden geliyor, işittirmek için, yani şöhretlenmek için yapılan iş.

“—Adım dillere dolansın, dillerde dolaşsın, nâmım cihanı tutsun, herkes benden bahsetsin.”

Etsin. Haydi bu cihan mülkünü kaftan kafa tuttun, tuttun... Bu kaf dağından öteki dağa kadar bu cihan mülkü senin olsun, ne olacak? Âkıbet ne? Sonu ölüm. Hangi padişaha kalmış?

Gidin işte o Kanûnî Süleyman, yüzbinlerce ordunun başında ihtişamla Avrupa'ya gittiği zaman, Avrupa'yı tir tir titreten ve adına (*Süleyman the Magnificent*) “Muhteşem Süleyman” denilen zât, gidin bakalım görün, nasıl toprağın altında zebun yatıyor. Üstüne

bir türbe yapmışlar ama toprağın altında o padişah... Etrafındakilere bakın. Görün bakalım şu mezarlıkları, oradaki o kurumuş bedenleri; kimisi ne olduğu da unutulmuş da kemikleri dışarıda, çocuklar oynuyorlar...

Allah sevsin. İnsanı Allah korusun.

Ankara'da Hacı Bayram'a yol yapacaklarmış. Yol mezarlıktan geçecek, mezarlığı istimlak edecekler. 'Gır gır gır gır' greyderler çalışıyor, bir yerde 'tırt' duruyor.

“—Çalışın, devam edin, yıkın...”

Yıkamıyor. Motor çalışmıyor, bir şey oluyor.

“—İn oradan!” demiş.

“—Efendim, bu mezar sahibi evliyâullahtan bir kimse galiba, araba gitmiyor.”

“—Öyle şey olmaz! İn aşağıya, ben kullanırım.” demiş birisi, greyderin üstüne çıkmış.

“—Orada vefat etmiş.” diyorlar.

Hacı Bayram'da, Bent deresinden yukarıya dönerken...

Kimisi dokundurtmaz. Allah'ın sevgili kulu olursa; dokun bakalım mezarına!

Şimdi mezar yolun ortasında duruyor, bu tarafından yol geçmiş, bu tarafından yol geçmiş; türbe ortada...

Kimisi celâlli olur. Kimisi mütevâzı olur; “Varsın kemiğim de toprağa karışsın.” der; kimisi de “Dokundurmam!” der.

Allah'ın sevgili kulu olursan kimse dokunamaz.

Ama sevgili kulu olmazsan... Biz arkeolojik kazılar yaptık, nice yerlere girdik çıktık; nice zamâne padişahlarının kafataslarıyla çocuklar oynuyor... Kabirlerine girmişler de yolunu bulmuşlar, kafatasları top olmuş, oyuncak olmuş.

Allah kendi rızası için iş yapmayı bize öğretsin, hâlis muhlis müslüman eylesin...

Riyanın sözü çoktur. Sabahtan akşama riyadan bahsetsek revadır çünkü işin aslı, dinin aslı samimiyettir, temiz kalpliliktir. Riyayı bu kadar kesiverdik, ne yapalım...

b.Yılan ve Akrep Öldürmek

İkinci hadîs-i şerîfe geçtik.

Bu hadîs-i şerîf, Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: ki:²

مَنْ قَتَلَ حَيَّةً أَوْ عَقْرَبًا، فَكَأَنَّمَا قَتَلَ كَافِرًا

(طب. خط. عن ابن مسعود)

RE. 437/2 (*Men katele hayyeten ev akraben, fekeennemâ katele kâfîren*) “Bir yılanı yahut akrebi öldüren, sanki kâfir öldürmüş gibi olur,

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.394, no:3746; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.IX, s.351, no:9746; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.378, no:368; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.296, no:1847; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.42, no:315; Abdürezzak, *Musannef*, c.X, s.436, no:19621; Şâşî, *Müsned*, c.I, s.492, no:416; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.234, no:690; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.42; no:3995; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.271, no:2567; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.203, no:23308.

sevap kazanır.” Çünkü kâfir de zarar veriyor, o da zarar veriyor.

Evvelki seneler, Hicaz’da bizim arkadaşlardan bir tanesi geldi, ayağını sarmışlar, şişmiş, “Ah vah!” edip duruyor. Hastaneyi boylamış, ölümlerden dönmüş gelmiş.

“—Ne oldu?” dedim.

“—Çeşmenin başına su içmeye gitmiştik. Orada akrep gördük.”

Kocaman akrep. Sıcak memleketlerin akrepleri de vurdu mu fena yapan kocaman hayvanlar.

“Akrebi gördük. ‘Dur, ihramlıyken akrep öldürülür mü, öldürülmez mi?’ derken telaştan, gürültüden yıldırım gibi geldi, bacağıma bir batırdı iğnesini, küt kendimi yerde buldum.” diyor.

Bunu söyleyen insan dağ gibi, pat yere düşmüş. Almışlar hastaneye götürmüşler, serumlar vermişler de...

“—Hocam öyle acıyor ki sanki ayağımı usturayla pare pare ediyorlarmış gibi oluyor.” diyor.

Böyle muzır bir hayvan, ihramlıyken de öldürülür, ihramsızken de öldürülür. Zararlı.

Onun için zehirli yılan, akrep öldürülür.

“—E, evde yılanlar oluyor bazen?”

Bazısı yılandır bazısı da cindir. Bir hadîs-i şerîfte bildirildiğine göre ona denilecek ki:

“—Süleyman AS ile yaptığınız ahde dayanarak hadi, çık git!”

Üç defa böyle söyle! Çıkarsa çıkar evden, çıkmazsa öldürebilirsiniz.

“—Tamam, siz söylediniz, sizden sorumluluk gitti.” diye hadîs-i şerîfte geçiyor.

كُلُّ مُضِرٍّ يُقْتَلُ.

(Küllü mudırrın yuktelü) “Zarar veren her mahlûk öldürülür.” İnsan nesli aziz bir nesildir. Allah-u Teâlâ Hazretleri bu insanı, çok aziz bir mahlûk olarak yaratmıştır. Bu insan öyle kolay bulunur bir şey değil. Elinize güzel bir radyo geçse, bir teyp geçse, kıymetli bir mal olsa, Japon malı, Avrupa malı, Alman malı; el üstünde tutarsınız, çocuğa ellettirmezsiniz. Kıymetli bir dolmakaleminiz olsa, ucu bozular diye başkasına vermek istemezsiniz.

Bu insanoğlu çok aziz bir varlıktır, çok kıymetlidir ama kendi kıymetinin farkında değil; kendisini ayaklar altına atıyor.

وَتَزَعُمُ أَنَّكَ جُرْمٌ صَغِيْرٌ
وَفِيكَ اِنطَوَى الْعَالَمُ الْاَكْبَرُ

Ve tez'umu enneke cürmün sağîrun

Ve fîke'ntava'l-âlemü'l-ekberu³

“Sen kendini bayağı bir âciz nâçiz küçük bir varlık sanıyorsun; senin içinde Allah ne alemler yaratmış.”

³ Hz. Ali RA'ın sözlerinden.

İnsanoğluna Allah ne kabiliyetler vermiştir... Bu nemakinedir... Şu ettir konuşan, şu ettir gören, şu ettir işiten. Hafıza; bilgiyi alıyor, beynine depo ediyor, istediğin zaman o bilgiyi çıkartıyorsun, kullanıyorsun. Ne harika makine...

Bu makine nereden olmuş? Küçücük bir hücreden.

Cümle ilim erbabı ittifak ediyorlar ki, küçücük bir hücre öteki hücreyle ilkah oluyor, üremeye, hücre bölünmeye, çoğalmaya başlıyor. İki hücre, dört hücre, sekiz hücre, on altı hücre, otuz iki hücre, altmış dört hücre derken, bir et parçası oluyor. Ondan sonra âzâları yeni teşekkül etmeye başlayan bir bebek oluyor. Ondan sonra kâmil bir bebek oluyor. Ondan sonra dünyaya geliyor.

Yine âciz, yine nâçiz, yine gözü görmez, elini gözünün önünde gezdirsen bakmaz, bir şey bilmez, tutamaz, yürüyemez... Seneler geçiyor, yetişiyor, yetişiyor, gelişiyor, gelişiyor; koca bir mahlûk oluyor. Bir âlem oluyor; arslanlara, kaplanlara, fillere hükmediyor. Şu koca koca filler, gergedanlar bu insanoğlunun elinde oyuncak oluyor.

Allah ne kabiliyet vermiş... Kıymetli bir mahlûk ama insanoğlu kendi kıymetini bilmiyor.

Elinize güzel bir radyo geçse, bir teyp geçse, kıymetli bir mal olsa, Japon malı, Avrupa malı, Alman malı; el üstünde tutarsınız, çocuğa ellettirmezsiniz. Kıymetli bir dolmakaleminiz olsa ucu bozular diye başkasına vermek istemezsiniz. Bu insanoğlu çok aziz bir varlıktır, çok kıymetlidir ama kendi kıymetinin farkında değil; kendisini ayaklar altına atıyor.

Sonra bir ibret alınacak şey daha var ki; insanoğlu yüzyıl, bir asır aklına bilgileri topluyor; hadis öğreniyor, tefsir öğreniyor, şiir öğreniyor, Yunus'tan, İbrahim Hakkı-i Erzurumî'den, İsmail Hakkı-i Bursevî'den sözler... Hazine... Yüz yıl öğreniyor, öğreniyor, öğreniyor, ondan sonra da hakikaten hazine gibi toprağın altına gidiyor. İşte bu dünya böyle.

Allah kendisinin nasıl aziz bir varlık olarak yaratıldığını idrak etmeyi nasib etsin...

Madem insanoğlu azizdir, niye sen izzet etmezsin? İşin bir de o tarafını düşünmek lâzım!

Allah bu insanı aziz yaratmış, niye Allah'ın aziz yarattığı mahlûkata, öteki insanlar gereken izzeti göstermiyor? Niye bu insanlar birbirlerine izzet etmezler, hürmet etmezler? Niye birbirlerini asarlar, keserler, vururlar, kırarlar?

Bu ne cahilliktir?

c. Zimmînin Öldürülmesi

Bu hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَهُ ذِمَّةُ اللَّهِ، وَذِمَّةُ رَسُولِهِ، فَقَدْ أَ
خْفَرَ ذِمَّةَ اللَّهِ، وَلَا يَرُحُ رِيحَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا
لَيُوجِ دُ مِنْ مَسِيرَةِ سَبْعِينَ عَامًا

(د.ك عن أبي هريرة)

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.287, no:1323; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VIII, s.147, no:2677; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.138, no:2581; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.335, no:6452; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.364, no:10927; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.220, no:23340.

RE. 437/3 (Men katele muâhededen lehû zimmetu'llâhi, ve zimmetü rasûlihî, fekad ahfere zimmeta'llâhi, ve lâ yerah rîhe'l- cenneti, ve inne rîhahâ leyûcedu min mesîreti seb'îne àmen)

Onun altında, aynı mevzuya yakın iki hadîs-i şerîf daha var, onları da okuyuverelim:⁵

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا مُعَاهِدَةً بِغَيْرِ حَقِّهَا، لَمْ يَجِدْ رَائِحَةَ
الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ خَمْسِ مِائَةِ عَامٍ

(حم. ن. عن أبي بكر)

RE. 437/4 (Men katele nefsen muâhedeten bi-gayri hakkîhâ lem yeruh râyihate'l-cenneti ve inne rîhahâ leyûcedu min mesîreti hamsi mieti âmin)

Üçüncü hadîs-i şerîf:⁶

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا فِي غَيْرِ كُنْهِهِ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ

(حم. د. ن. ك. عن أبي بكر)

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.50, no:20525; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.105, no:133; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V, s.226, no:8744; Taberânî, *Mu'cemü'l- Evsat*, c.III, s.201, no:2923; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.391, no:7382; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVI, s.8; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.66, no:40115; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.221, no:23343.

⁶ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.402, no:2379; Neseî, *Sünen*, c.XIV, s.377, no:4666; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.36, no:20393; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.308, no:2504; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.221, no:6949; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.154, no:2631; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.231, no:18629; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.118, no:879; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.363, no:10915.

RE. 437/3 (Men katele muâheden fî gayri künhihî, harrama'llàhu aleyhi'l-cennete)

Bu üç hadîs-i şerîf.

İlk hadis-i şerifte Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَهُ ذِمَّةُ اللَّهِ، وَذِمَّةُ رَسُولِهِ، فَقَدْ أَ
خْفَرَ ذِمَّةَ اللَّهِ، وَلَا يَرِيحُ رِيحَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا
لَيُوجِ دُ مِنْ مَسِيرَةِ سَبْعِينَ عَامًا

(ه.ك عن أبي هريرة)

RE. 437/3 (Men katele muâheden lehû zimmetu'llâhi, ve zimmetü rasûlihî, fekad ahfere zimmeta'llâhi, ve lâ yerah rîhe'l-cenneti, ve inne rîhahâ leyûcedu min mesîreti seb'îne àmen)

Bu hadîs-i şerîf muâhedden bahsediyor. Muâhed ne demek?

Muâhed, müslümanlar ile ahd ü peymân etmiş, anlaşma yapmış bir kimse. Kendisine müslümanlar tarafından eman verilmiş, anlaşma verilmiş. Evet, müslüman değil, başka bir milletten, başka bir dinden ama müslümanlarla anlaşma verilmiş kendisine, ahid yapılmış;

⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.287, no:1323; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VIII, s.147, no:2677; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.138, no:2581; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.335, no:6452; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.364, no:10927; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.220, no:23340.

“—Tamam senin malına canına dokunulmayacak, sen bizim garantimiz altındasın. Tamam, şu iş şöyle olsun bitsin, gel, git..”

Diyelim ki müslümanların beldesinde bir sanat işi yapılacak, diyelim ki o adamın orada bulunması müslümanların menfaatine; bir ahid yapılıyor, kendisine eman veriliyor. “Sen burada dur.” deniliyor, onunla muâhede yapılıyor. O kimseye *muâhed* derler.

Muâhed olan kimse, bütün müslümanların garantisi altındadır. Müslüman da sözüne sadıktır, sözünde durur. Ahid verdi mi, eman verdi mi bir kimseye ona dokunmayacak. Böyle ahd ü emân verilmiş bir kimseyi müslümanlardan bir başkası öldürürse...

(*Men katele muâheden lehû zimmetu’llâhi, ve zimmetü rasûlihî*) “Allah’ın emanı olan, Rasûlüllah’ın emanı olan bir kimseyi içinizden biriniz kalkar öldürürse...” demiş oluyor Peygamber Efendimiz.

“—Ben müsaade etmişim, dursun, işi var, bir sebep var. Ben bu devletin başkanı değil miyim? Bir sebep var, tamam.”

Allah ve Rasûlü’nün garanti vermiş olduğu, himayesine almış olduğu bir muâhed şahsı birisi öldürürse ne olur?

(*Fekad ahfera zimmata’llâh*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin ahdini bozmaya sebep olmuş olur.”

Allah ona ahid verdi, eman verdi; o anlaşmayı bozmaya sebep olmuş olur. Ne büyük cür’et!

(*Ve lâ yerah rîhe'l-cenneti*) “Bundan dolayı Allah kendisine cennetin kokusunu koklatmaz. (*Ve inne rîhahâ leyûcedu min mesîreti seb'îne àmen*) “Halbuki cennetin kokusu yetmiş yıllık mesafeden koklanırsa duyulur.” İnsan bayılır.

O kadar kokusu duyulan cennetin kokusunu Allah o kimseye koklattırmaz. Çünkü ahdi bozdu, ahid verilen bir kimseyi öldürdü.

Neden öldürürler?

İnsanlar, Allah ıslah etsin... Bizim dedelerimiz kervan hâlinde hacca giderlermiş. Kervanı eğri hançerli bedeviler vururmuş, yolunu kesermiş, baskın yaparmış. Hep bunu duyuyoruz. Karnına hançeri sokar, öldürür, kesesini alır. Hacının parası var ya yanında, oraya gidecek, ibadet yapacak, dönecek... Kaçar gidermiş. Bulabilirsen bul... Çölde kayaların arasında bedevi vurdu; devesine bindi, kaçtı gitti. Bulabilirsen bul... Oralarda, medeniyetin henüz ilerlemediği, takibatın kolay olmadığı zamanlarda hacıları böyle kesmişler.

Bir insanı görürler, giyimi kuşamı yerinde, parası pulu var;

“—Şunu öldüreyim, hakkından geleyim.”

Rasûlüllah ahid vermiş, anlaşma yapılmış. Veya Peygamber Efendimiz'in zamanına mahsus değil, daha sonraki bir zamanda müslümanların idarecilerinin onlara; “Tamam, burada kalabilir. Senin hayatın garantimiz, tekeffülümüz altındadır, buyur.” diye müsaade etmiş olduğu, anlaşma yapmış olduğu bir kimseyi “Nasıl olsa bu kâfirdir...” diye ötekisi öldürüverirse...

Kâfir ama eman altında; ahid oldu, anlaşma oldu, söz verildi. Söz verildi mi mühim. Onu öldüren kimse Allah'ın ahidini bozmuş olur ve o kimse, yetmiş yıllık uzaktan cennetin kokusu duyulduğu halde, cennetin kokusunu duymaz.

Birinci hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre RA'dan, bu.

İkinci hadîs-i şerîfte ifade aynı mâna ama kelimeler şöyle:⁸

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا مُعَاهِدَةً بَغْيٍ رِحِّهَا، لَمْ يَجِدْ رَائِحَةَ
الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ خَمْسِ مِائَةِ عَامٍ

(حم. ن. عن أبي بكر)

RE. 437/4 (*Men katele nefsen muàhedeten bi-gayri hakkıhâ, lem yeruh râihate'l-cenneti, ve inne rîhahâ leyûcedu min mesîreti hamsi mieti âmin*)

(*Men katele nefsen muàhedeten*) “Kendisiyle ahid yapılmış bir canı kim öldürürse...”

Burada can diye geçiyor. Nefs, can demek. “Bir can sahibi kimseyi kim öldürürse, (*bi-gayri hakkıhâ*) hakkı olmadan...”

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.50, no:20525; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.105, no:133; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V, s.226, no:8744; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.201, no:2923; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.391, no:7382; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXVI, s.8; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.66, no:40115; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.221, no:23343.

Hakkı olduğu zaman öldürebilir. Mesela o silah çekmiş, vurmaya çalışıyor. Anlaşma yapmıştı ama silah çekti; öldürürsün. Müstehak olduğu zaman ayrı.

“Müstehak olmadığı hâlde muâhede yapılmış bir canı kim öldürürse, (*lem yeruh râihate'l-cenneti*) Allah ona cennetin kokusunu duyurmaz, koklattırmaz. (*Ve inne rîhahâ le-yûcedu min mesîreti hamsi mieti âmin*) Halbuki cennetin kokusu beş yüz yıllık mesafeden duyulur.”

Bu hadîs-i şerîfin ifadesi de böyle.

Bu rivayet, “Ne kadar mesafeden cennetin kokusu duyulur?” meselesi... Bir önceki hadiste “yetmiş yıl” dedi, burada “beş yüz yıl” dedi, bir başka yerde (*erbaîne harîfen*) diye geçmiş, “kırk ilkbahar mevsimi” gibi denmiş.

Hocamız şerhte:

“Bunlar, hakkında konuşulan şahısların durumuyla ilgilidir. O şahsın cennete uzaklığıyla ilgilidir. O herif yaptığı şenâetten dolayı cehenneme ne kadar uzaktır, onu gösteriyor. O bakımdan aralarında tefâvüt vardır. Bu mesafenin ölçüsü edepsizin edepsizliği ölçüsündedir, ondandır.” demiş.

Üçüncüsü de aynı mevzuda hadîs-i şerîf:⁹

⁹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.402, no:2379; Neseî, *Sünen*, c.XIV, s.377, no:4666; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.36, no:20393; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.308, no:2504; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.221, no:6949; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.154, no:2631; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.231, no:18629; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.118, no:879; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.363, no:10915.

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا فِي غَيْرِ كُنْهٍ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ

(حم. د. ن. ك. عن أبي بكر)

RE. 437/3 (*Men katele muàheden fî gayri künhihî, harrama'llàhu aleyhi'l-cennete*)

(*Men katele muàheden*) “Kim bir anlaşma yapılan muâhed şahsı öldürürse... (*Fî gayri künhihî*) Vakitsiz, maksatsız, gerekli olmadığı halde, işin hakikati onu gerektirmediği halde, haksız yere” demek. “Haksız yere kim bir muâhed şahsı öldürürse, (*harrama'llàhu aleyhi'l-cennete*) Allah o kimseye cenneti haram kılar.”

Bu hadislerden şunu anlıyoruz ki:

Müslümanın ahdi ahiddir, sözü sözdür. Söz verdi mi sözü senettir, ahbine sahip olacak.

“—E birisi söz vemiş, ben vermedim ki.”

Hayır! Müslümanlar gayrimüslimlerin karşısında hepsi yekvücut gibidir. Birisi, “Bu benim emanımdadır, ben bunu himayeme aldım.” dedi mi ötekiler de dokunamaz. Böyle bir şey var. Müslümanların bir birliği beraberliği vardır.

Hadîs-i şerîflerde bu bildirilmiş. Birisinin verdiği bir eman ötekilerin hepsi için geçerlidir. Çünkü müslümanın kendi devleti içinde, kendi hükümeti içinde kıymeti vardır; sözü sözdür.

“—Ben eman verdim, tamam arkadaşlar.” dedi mi, ona artık kimse dokunamaz.

O gelir, muhakemesi yapılır, işi görülür... Ama birisi de verse hepsine şâmil olur. Müslümanlar bir el gibidir. Ne muhabbet, ne mâna...

Sonra müslümanın ahdine bağlılığındaki şu kuvvete bak! Öldürülen kâfir olduğu halde, anlaşma yapıldığı için öldüren kimse cennetin kokusunu koklayamıyor. Şu ahde bağlılığa bak!

Bu bedeviyi ahdine bu kadar sâdık hale işte bu İslâm getirdi. Bu İslâm'dan uzaklaşınca, o bedevi yine hayvandan vahşi hâle geldi. Yalnız o bedevi değil, biz de öyle. Biz sanki çok âhım şâhım mal mıyız, meta' mıyız?

İşte şu geçtiğimiz devrede görmedik mi neler oldu... İnsanın kadri kıymeti mi vardı? Polislerin karakolları basılıyordu, askerler öldürülüyordu, zavallılar... Neler oluyordu...

Arkadaşlar! Gözümüzü açalım. İslâm'dan uzaklaştık mı hepimiz ölürüz!

“—Hocam yaşıyorlar işte bak, İslâm'dan uzak, kâfir...”

Ona hayat mı denir? Mânevî bakımdan ölürsün, cemiyet olarak ölürsün. Hey dünya hey...

Hacı teyzeyle konuşuyorduk:

“—Ben 13 yaşındayken Hicaz'a gittim. Hicaz o zaman bizimdi. Gemiye bindim, Süveyş kanalından geçtim, Cidde'ye vardık.” diyor.

Kendi vilâyetimizden Hicaz vilâyetimize varmış.

Şimdi nasıl? Şimdi arada Suriye var, Ürdün var, Suudi Arabistan var, kaç tane ülke var; parça parça parçalanmışız.

İslâm gitti mi öyle olur. İslâm geldi mi evvelki gibi olur.

Biz de Şimdi İslâm'dan uzaklaŐsak... Allah'ın bizim mslmanlığımıza ihtiyaçı mı var? Biz çok âhım Şâhım müslümanlık mı yapıyoruz? Şu bizim kıldığımız namazlar bir pul eder mi? Tuttuğumuz oruçlar bir işe yarar mı? Kıldığımız namazlar, Kur'anlar, Őunlar bunlar... Allah bizim kcck Őeylerimize büyük mükâfatlar veriyor.

Kck bir ocuğa:

“—Haydi evladım, Şu dedenin elini p bakalım...” dersin, per, ondan sonra bir büyük mükâfat verirsin. El pmenin mükâfatı mı o?

Kcck bir Şey yapar;

“—Haydi sana Şunu baĐıŐladım.”

Sünnet oluyor; dedesi:

“—Haydi sana filanca yerdeki tarlayı baĐıŐladım.” der.

E canım, bu nerede, bu nerede? O onun karşılığı olmaz. mr boyunca öyle bir tarlaya sahip olamayan, bütün ömrü boyunca çalıŐtıĐı hâde öyle bir mlk elde edemeyen insanlar vardır. Veriyor; bahane ediyor. Sünneti bahane ediyor, bayramı bahane ediyor, niŐanı bahane ediyor; veriyor.

Allah-u Teâlâ'nın işi bize öyledir. Yani Allah bize bahane ediyor.

“Namaz kıldılar.” diyor, eksik gedik, çürük çarık; olsun, bir mükâfat veriyor. “Oruç tuttular.” diyor, bir mükâfat veriyor ama beş para etmez.

Eskiden bedevinin birisi bir yerde bir salatalık — hıyar— yemiŐ, çok beĐenmiŐ, tohumunu almış. Çok

özene bezene, gitmiş kendi memleketinde, çölde onu ekmiş. Ondan sonra bitmiş. Bitmiş ama ısırılmış; acı. Tabii salatalık suyu yemedi mi, almadı mı zehir gibi acı olur. O da onu matah bir şey diye...

Adamın çölde gördüğü bir şey yok. Adam diken yiyor. O acı salatalıkları almış, devesine bağlamış, neyle götürüyorsa, hâlifenin sarayına götürmüş, kapıyı çalmış:

“—Ne o?” demişler.

“—Halifeye hediye getirdim.”

Kendisi sanki büyük bir şey getiriyorum sanıyor... Halife de bakmış birisi geliyor, öyle takip ediyor. Kapıcılar gülmek istemişler:

“—Ya bu hediye buraya yakışır mı, bu ne biçim şey, acı salatalık?” gibilerinden...

Halife onlara bir kaş çatmış, bir işaret etmiş, “gık” diyememişler. İçeri gelmiş.

“—Efendim, işte size hediye edeyim.”

“—Hay Allah razı olsun...” demiş, kaç altın hediye vermiş, uğurlamış.

“—Çok teşekkür ederim, ne kadar makbul hediye getirdin...” demiş.

Öbür taraftan atacak çöp sepetine, bir işe yaramaz ama altınlar verip öyle uğurlamış.

Lâ teşbih ve lâ temsil, bizim işlerimiz böyledir. Bizim Allah’a yarar bir güzel hâlimiz, bir işimiz de yoktur; duamızdan gayri, boyun bükmemizden gayri, sınırsız ihtiyacımızdan gayri bir şeyimiz yoktur. Allah-u Teâlâ Hazretleri bahane edip veriyor.

Onun için müslümanın ahdi ahiddir, sözü sözdür. Allah'ın bizim ibadetimize ihtiyacı yoktur. Biz İslâm'a sarılırsak, dünyada âhirette mesut bahtiyar oluruz. İslâm'dan uzaklaşırsak, dünyada âhirette mahvoluruz; ne ahid kalır, ne anlaşma kalır, ne babanın evlada sevgisi kalır, ne kardeşin kardeşe muhabbeti kalır, ne komşunun komşuya hatırı kalır; hiçbir şey kalmaz.

Hep gazetelerde okumuyor muyuz:

“—Ticarî hayatta bir senedin bir haysiyeti var mı?”

Yok, kimse senedi ödemiyor. Bankalardan protesto edilen senet, anlaşmalar... Mal veriyorsun, parayı alamıyorsun, paralar batıyor.Hadi Anadolu'ya gidiyorsun, verdiği malın parasını alacağım diye adamı arıyorsun. Malatya'ya gidiyorsun, İzmir'e kaçmış; İzmir'e gidiyorsun, Manisa'ya kaçmış...Verdiği malın parasını alacağım diye uğraş didin dur.

“—Neden?”

İslâm gitti, İslâm!

Kimsenin umurunda değil. Şimdi millet hayatından memnun; çingene maşası gibi deniz kenarlarında yanıyorlar. Güneşte çikolata gibi, kebab oluyorlar, yanıyorlar; zevk sefa, eğlence, şehvet, içki, kumar, hepsi var. Diyorlar ki:

“—Ooh, günüm gün! Ohh, öteki müslümanlar caminin içinde terleyedursunlar; burada ben sefa sürüyorum.”

Sürer ama bunun yarını var.

Bir zamanlar Beyrut, Beyrut denilen Lübnan'ın şehri ve Lübnan'ın kendisi Ortaşark'ın Paris'i diye geçiyordu.

“—Off... Beyrut ne şehir, ne ışıklı, ne eğlenceler, zevkler, sefalar...”

Bütün parası pulu bol şehzâdeler, prensler oraya gönül eğlendirmeye geliyorlardı, bir zamanlar...

Şimdi nasıl? Şimdi Beyrut'tan ne haber?

Allah-u Teâlâ Hazretleri. ihmal etmez, imhâl eder. Allah-u Teâlâ Hazretleri cezasını ihmal etmez.

“—Cezasını vermiyor, unuttu.”

Hâşâ, sümme hâşâ! Öyle şey olur mu? Mühlet veriyor, tevbe eder belki diye.

Tevbe ederse eder, etmezse Allah bir kahıyla tecelli etti mi, şehri ters çevirir, Lut gölüne batırır; üstüne yanardağı patlatır, Pompei şehri gibi küllerin altında yakar; zelzelelerle helâk eder, rüzgârlarla kasıp kavurur, kumların içine gömer, ne yapacaksa yapar. Kahıyla tecelli etti mi...

Mevlâmız bize lütfuyla tecelli etsin. Bizi edepli kul etsin. Bu kadar nimet veriyor, bu kadar izzet veriyor; karpuzlar, kavunlar, şeftaliler, meyveler, tatlılar, tuzlular, baklavalar... Her şeyi vermiş, edep de versin. Güzel kulluk etmeyi nasib etsin...

Okuduğumuz üç hadîs-i şerîften anladık ki;

Müslüman er kişidir! Sözü söz. Söz verdi mi tamam, öteki müslümanlar da uyacak. Uymadığı zaman cennetin kokusunu koklayamaz.

Cehenneme düşmek istemeyen, cennetten uzak düşmek istemeyen hizaya gelir. Çöl bedevisi de olsa, dağ ayısı da olsa, yaban domuzu da olsa hizaya gelir, insan olur, kâmil insan olur, kıymetli insan olur.

İslâm insanı insan eder, insanı sultan eder. İnsan maddeten mânen sultan olur. İslâm öyle yapar.

Söz verdi mi, söz tamam. Sözüm söz, senedim senet... Geleceğim dedi mi gelir. Vereceğim dedi mi verir. Senede lüzum yok, mahkemeye lüzum yok...

Bu mu daha iyi? Seksen tane mahkeme, doksan tane protesto, şu kadar polis, bu kadar asker, yine parayı alamıyorsun. Hangisi daha iyi?

“—Ötekisi iyi hocam. Ne yapalım, söyle!”

Ne yapacaksın; müslüman olacaksın. Çare yok.

Şehzâdem, beyzâdem hem yârdan vazgeçemiyor hem serden vazgeçemiyor. Hem eğlence yapacak hem de Allah'ın lütfuna erecek. Olmaz!

Ya Allah'a kul olacaksın, boynunu bükeceksin, teslim olacaksın!.. İslâm ne demek? “Teslim olmak” demek.

Ya Allah'a teslim olursun, el pençe divan durup “Yâ Rabbi! Ne buyurursan, ferman senindir, ben senin kulunum, buyur, emret yapayım!” diyeceksin; ya da “Hem keyif yaparım, zevk yaparım, içerim, gezerim, çalarım çırparım hem de rahat edeyim.” dersen, başına ateşler, taşlar yağar. Olmaz, ikisi bir arada yürümez. Müslüman olacaksın, başka çare yok.

“—Hocam Müslümanlık da biraz böyle... Söylemesi ayıp ama sıkıntılı mı sıkıntılı...”

O sıkıntının arkasında çok tat var. Ticaret tatlı, ev hayatı tatlı, iç hayatı tatlı, huzurlu...

Bizim zamanımızda kaç insanda var o Yunus Emre'nin huzuru? Şiirlerini okuyorsunuz; ne coşkun aşkı var...

Şu Mevlâna Celaleddîn-i Rûmî'nin hallerini okuyorsunuz. Onun tadına doyum olmaz.

Onun için evliyâullahtan bazıları sultanların hallerine gülmüşler, demişler ki:

“—Şu sultanlar bizim içinde bulunduğumuz nimetleri, bizim elimizde olan nimetleri bilselerdi, ‘Vay! Verin onları bize!’ diye bunları almak için bize ordu çekip üstümüze gelirlerdi.”

Bilmiyorlar da, işte bunlar fukaracık kenarda duruyor diye semtlerine bakmıyorlar. Ama asıl sultan onlar. Hacı Bayram Sultan, Tâceddin Sultan, Emir Sultan...

“—Nereden sultanlığı? Bir şey mi yapmış, bir devlete mi hâkim olmuş?”

“—Hayır. Mânevî devlete sahip olmuş.”

Allah o güzellikleri versin. Onun tadı çok daha tatlı.

Burada sen içki içersin, biraz sonra kavga edersin. Burada sen zevke sefaya dalarsın, kızın da o işi yapar, namusun beş para olur, başını öne eğer, eğilir. Allah bir taraftan o günahkârın acısını burnundan getirir.

Onun için çare yok; en güzel çare Allah'a kul olmaktır, Allah'a teslim olmaktır. Hem dünya saadeti için, hem millî saadet için, hem maddî saadet için, hem mânevî saadet için hep çare İslâm'dır. Sihirli bir ilaç, her hastalığa devadır; müslüman oldun mu her hastalığın iyi olur. Dünyada da mes'ud olursun, âhirette de mes'ud olursun.

Bizden söylemesi. Anlarsan anlarsın, anlamazsan kendi burnunun doğrusuna gidersin.

Size demiyorum, özür dilerim. Benim bu konuşmalarımı banta alırlar, herkes dinler. Şu anda da dinleyenler olur, onlara söylüyorum. Ya bu yolda gider ya da kendisi bilir. Bizden söylemek. Biz okuduklarımızı naklediyoruz.

d. Kölenin Öldürülmesi

İslâm'ın izzetine bak. Bir hadis daha geldi karşıda... Ben artık sözü bırakmıştım ama arkasından bir tane daha geldi.

Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:¹⁰

¹⁰ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.30Ş, no:1334; Ebû Dâvud. *Sünen*, c.XII, s.102, no:3914; Neseî, *Sünen*, c.XIV, s.363, no:4656; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:2653; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.10, no:20116; Taberânî, *Mucemü'l- Kebîr*, c.VII, s.197, no:6808; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.35, no:15724; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.218, no:6939; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.408, no:8098; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.154, no:984; Bezzâr; *Müsned*, c.II, s.152, no:4546; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.IX, s.303, no:28079; Abdrrezzak, *Musannef*, c.IX, s.488, no:18130; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.216; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.250, no:2358; Tayâlisî. *Müsned*, c.I, s.122, no:905; Ebû Nuaym İsfahânî, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.III, s.7, no:650; Rûyânî, *Müsned*, c.II, s.406, no:766; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.316; Semüretü'bnü Cünde RA'dan.

مَنْ قَتَلَ عَبْدَهُ قَتَلْنَا، وَمَنْ جَدَعَ عَبْدَهُ جَدَعْنَا،
وَمَنْ خَصَى عَبْدَهُ خَصَيْنَاهُ

(اط.ش.حم. والدارمی، د.ت. حسن غریب، ن.ع.ه. طب.ك.ق.ض. عن سمره؛ ك. عن أبی هریره)

RE. 437/6 (*Men katele abdehû katelnâhu, ve men cedeâ abdehû ceda'nâhu, ve men hasâ abdehû hasaynâhu*)

Bak şu kaideye... Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki: (*Men katele abdehû katelnâhu*)
“Kim kölesini öldürürse, biz de onu öldürürüz!”

Peygamber Efendimiz öyle diyor. Nerede diyor? Köleliğin yaygın olduğu Suudi Arabistan'da diyor. Ne zaman diyor? 1400 yıl önce diyor.

Dünyanın her yerinde köleliğin alabildiğine yaygın olduğu, Roma'da da olduğu, Suudi Arabistan'da da olduğu, Hindistan'da da olduğu, başka yerde de olduğu bir devrede İslâm çıkıyor; Suudi Arabistan'dan, Hicaz'dan İslâm güneşi doğuyor, Allah'ın hak rasûlü Muhammed-i Mustafâ SAS çıkıyor, diyor ki:

“—Kim kölesini öldürürse biz de onu öldürürüz.”
Çünkü o da insan. Köle ama insan. Çünkü İslâm geldi.

Bir kabile reisi Medine-i Münevvere'ye geldi... Pür azamet, etrafında adamları, burnu havada, sırmalı elbiseleri giymiş... Çarşıda adamcağızın birisi ayağına basıverdi. Basan adamcağız

Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.408, no:8099; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.34, no:39956; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.211, no:23321.

dediğim, sevgiden söylüyorum, sahâbe-i kirâm; ayağının tozu olamayız. Ayağına basıverdi; adam elini kaldırdı ona bir tokat aşketti. Çat! Bir tokat şaplattı...

“—Vay sen benim gibi bir kabile reisinin nasıl olurmuş da ayağıma basarmışsın!”

Ama aptal adam, haberi yok; İslâm geldi! Eski devir değil ki,

İslâm geldi. Adam gitti Hz. Ömer’e dedi ki:

“—Bu adam beni tokatladı, kisasımı isterim!”

Evet, bir basit insan ama, sade bir vatandaş ama, güçsüz, kavmi kabilesi olmayan bir insan ama İslâm geldi, adalet geldi.

Hz. Ömer dedi ki:

“—Tamam, kısasa kısas, sen de ona bir tokat patlat. *Alâ melei’n- nâs*, herkesin gözü önünde, geril geril patlat tokadı.”

Öyle hükmetti.

“—Vay, benim gibi bir kabile reisi başkasının karşısında sıfatsız bir vatandaş tarafından nasıl tokatlanırmış...”

Kabile reisi fırt kaçtı. Cehenneme kadar yolu var. Bizans’a gitti, kâfir oldu, irtidad etti, dinden döndü; cehennemde... Hakkında istediğimizi söyleriz.

Keşke bir tane tokada değil, bin tane tokada razı olsaydı...

“--Ben nefsimde uymuşum da müslümanlık izzeti ile izzetlenmiş bir kardeşime tokat vurmuşum, gel kardeşim on tane vur bana... Ben İslâm'ı anlayamamışım...” deseydi de keşke o imandan mahrum olmasaydı.

Bizans'a gitti. Tokadı yemedi ama mânevî tokadı yedi; cehennemine içine, katranların içine yuvarlandı, yanıp gidiyor.

İslâm gelmişti çünkü. İslâm diyordu ki;

“--Kölesini bile öldüreni öldürürüz.”

Sonra Peygamber Efendimiz devam ediyor:

وَمَنْ جَدَعَ عَبْدَهُ جَدَعْنَا،

(*Men cedeā abdehû ceda'nâhu*) [Kim kölesinin burnunu, kulağını, bir yerini keserse, biz de onun burnunu, kulağını, bir yerini keseriz.]

Öldürmez, ne yapar? Burnunu keser. Alır bıçağı, kölesi değil mi, kulağını keser, bir yerini keser. Ona da Arapça'da *cedeā* diyorlar.

İşkence için kulağını keserler, burnunu keserler. Meselâ bazı kölelerin burnu kesik, efendisi kesmiş; köle olduğu belli olsun, asil olmadığı anlaşılın, kaçtığı zaman herkes bilsin. O kötü bir şey. İslâm ona da yasak getirmiş.

(*Men cedeā abdehû ceda'nâhu*) “Kim kölesine böyle yaparsa, biz de ona yaparız. Ben de gelir onun burnunu keserim, kulağını keserim.”

Bütün kölesine bunları yapanlar tir tir titriyor; çünkü İslâm geldi. Bakın İslâm'a, 1400 yıl önce... Kölesinin bir yerini kesene,âzâsını

kesene, ucunu kenarını... Hani devenin, koyunun keserler... O bile doğru değil ama;

“—Keseni biz de öyle yaparız.”

وَمَنْ خَصَىٰ عَبْدَهُ خَصَّ يَنَاهُ

(*Ve men hasâ abdehû hasaynâhu*)

Kimisi de hadım eder; vurur, iğdiş eder, zürriyetsiz hâle getirir.

“Kim kölesini hadım ederse, biz de onu hadım ederiz.”

Köleye el uzatmak yok çünkü İslâm geldi. Onun da canı var. Onun da insan olmak üzere haysiyeti var. Hizmetçi, tamam; harpteyken sen onu esir almışsın, o senin kölen olmuş, hizmetini görsün. Ama öldürmek yok, kesmek yok, hadım etmek yok. İnsan haysiyetiyle yaşayacak.

Peygamber Efendimiz:

“—Kölelerinize yediğinizden yedin, giydiğinizden giydirin!” buyurmuş.

İslâm cemiyetin içine böyle girmiş; kahramanca, geminin burnunun suların içine girip de suları iki tarafa dağıtıp attığı gibi öyle gelmiş. Cemiyetin ne kadar bâtılı varsa bir o tarafa bir o tarafa savurmuş atmış. İslâm geldi; dümdüz her şey düzelmiş.

İslâm gitti; her şey karmakarışık... Deniz dalgalı, çalkantılı... Senetler protesto...

Hacı teyze diyor ki:

“—Aman çok dua et, filanca komşunun kolejli kızı anasına, ‘Ben seni öldüreceğim!’ demiş, kolunu da kırmış.”

Millet öyle bir kör, sağır hale gelmiş; boyuna günaha dalıyor.

“—Ya içki zararlı, afyon zararlı, şu zararlı, bu zararlı...” dedikçe, millet o zararlı şeye saldırıyor.

Siz saldırmayın. Siz Allah’ın haramlarından kaçının!

Bugün Allah’ın haramlarından kaçınan, Mekke-i Mükerreme’den Medine-i Münevvere’ye hicret etmiş o muhacir sahabe gibi sevap alacak. Allah’ın haramlarından kaçının.

Bir yazar —Allah ıslah etsin— demiş ki:

“—Domuz eti yiyelim!”

Teklif ediyor. Neden yiyecekmışsınız?

“—Domuz çok çabuk ürer, et çok olur, bütün millet et yer, protein ihtiyacını karşılar.”

“—Domuz haram ya!” Olsun, adamın aldıracağı yok.

Domuz etinde trişin var. Domuz etinin yağı E vitaminini, A vitaminini öldürüyor. İnsanın erkekliğine, kadınlığına zararı dokunuyor. Avrupa’da domuz eti aleyhinde kampanyalar açmışlar, şundan kurtulalım diye uğraşıp duruyorlar. Sen niye yiyelim diyorsun?

“—Protein ihtiyacımız var.”

Ya yumurtalarımız şurada çürüyor, yumurtada da protein var; yumurta ye. Tavşan da çok çabuk

ürer; tavşan eti ye. Ooo, çarçabuk 6-7 tane yavru yapıverir. Tavşan eti ye. Tavuk eti ye. Kuluçka makinesinin içine yüz tane, bin tane yumurtayı koyarsın; hop, bakarsın ortalık sapsarı civciv doldu, caminin içi gibi civciv dolar. İşte bak, ne kadar çabuk üredi. Tavuk ye, helalinden.

Motoru Karadeniz’de bir dolaştırırsın, hamsicikler hepsi ağlara gelirler; hadi bakalım doldur kamyonlara, gönder İstanbul’a, Ankara’ya, Adana’ya, Kars’a, Erzurum’a... Millet hamsi yer. Hamsinin içinde fosfor olduğu için insan zeki de olur. Görmüyor musun Karadenizli kardeşlerimizi?..

Ne diye ille domuz eti yedirmeye çalışıyorsun?

Bizim arkadaşlarla konuştuk:

“—Domuz eti köpek etiyle eşdeğerli.” diyorlar.

Yani köpek eti gibi... Tamam, o zaman domuz beslemeye lüzum yok, önce köpekleri yesinler. Belediyeler de rahat eder.

Bunları size neden anlattım? Yarı gülerek, yarı şaka, yarı iğneleyerek niye anlattım?

Siz dininize bağlı olun. Ölüp gideceğiz, Allah’ın huzurunda duracağız. Bu bir hayat oyunudur, bir oyun içindeyiz. Bu oyunun kaidesi nedir?

Haramlara uğramamak, helallerden geçip gitmek. Çaresi bu. Önüne bir haram çıkarsa vazgeç, haramı işleme. Helâl çıkarsa âfiyet olsun, şifa olsun, hayır olsun, bereket olsun; buyur, kemâl-i âfiyetle ye.

“—Canım çok içki istiyor.”

Ya içki haram, onu içme. Ama bak burada meyve suyu var, şeftali suyu var, kayısı suyu var, vişne suyu var, Allah'ın verdiği en nâdide meyveler var, tadına doyamazsın, ucuz... Bunları ye.

“—İlle gözüm başka bir şeyde...”

Ya evlen, helalinden, tamam düğün yap, mübarek olsun, Allah sana bir hayırlı sâliha hatun versin. İşini öyle hallet. Mes'ud bir yuva sahibi ol.

Ondan hayır gelmez, çünkü yapana da yaparlar. Sen birisine yaparsın, bir gün de sana yaparlar. Olmaz, bu iş değil. Senin de anan var, senin de karın var, senin de kızın olur. Olmaz, cemiyet nizamı hâleldar olur. Evet, sen şimdi flörtü biraz kendin delikanlılık yapıp da uygun görür gibi olursun ama, sen kimin kapısını çalarsan, senin de kapını gelip çalarlar, mahvolursun. Cemiyet nizamı olmaz.

İslâm doğru söylemiştir: Temiz aile, temiz gıda, temiz kazanç, temiz iş. Her şeyimiz öyle olacak.

Her şeyin temiz tarafı var. Hamsi eti çok ucuz; buyur, yiyebildiğin kadar ye. Tavşan eti helal; ye. Tavuk eti; âfiyet olsun. Tavuk alamıyorsun; yumurta çok ucuz, sebilullah, sebil... Yumurta kır, üç tane yumurta kır, oh tamam, o günkü protein ihtiyacın tamam. Sonra bu fasülyede de var, mercimekte de var, nohutta da var. Onlarda protein olmasaydı bu hayvancıklar ot yiyip et nasıl olurlardı? Ot yediler, yağlı kuyruklu, kendisini taşıyamaz koca et sahibi oldular.

İslâm'a bağlı olun, haramlara uğramadan hayatınızı helâl yollardan götürün. Sonra çok acı olur.

e. Savaşta Öldürülenin Eşyası

Başka hadîs-i şerîfe geçtik. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

مَنْ قَتَلَ صَغِيرًا، أَوْ كَبِيرًا، أَوْ أَحْرَقَ نَخْلًا، أَوْ قَطَعَ
شَجْرَةً مُثْمِرَةً، أَوْ ذَبَحَ شَاةً لِإِهَابِهَا، لَمْ يَرْجِعْ
كَفَافًا

(حم. عن ثوبان)

RE. 437/7 (*Men katele kâfiren, felehû selbuhû.*)

(*Men katele kâfiren*) “Harp oldu, bir müslüman mücahid kâfiri öldürdü. Ne olacak? (*Felehû selbuhû*) “Üzerinden çıkan eşya onundur.”

Çünkü karşı karşıya geldiler, o ona kılıç çaldı, o ona kılıç çaldı. Üzerinden ne çıkarsa artık müsaade et de o mücahidin olsun. İnsaf, o öldürmüş, sen gel al; olmaz. O onundur. Harp hukukuna dair bir kaide...

¹¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.348, no:2343; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.114, no:12152; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.142, no:2591; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.IV, s.90, no:2245; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.306, no:12542; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.301, no:2484; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.332, no:6875; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.286, no:6439; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIV, s.531, no:38154; İbn-i Abdilber, *el-İstiâb*, c.I, s.544; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.266; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XIX, s.411, no:4523; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.383, no:11023; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.217, no:23333.

e. Savaşın Yasakları

Bir harp hukuku kaidesi daha... Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

مَنْ قَتَلَ صَغِيرًا، أَوْ كَبِيرًا، أَوْ أَحْرَقَ نَخْلًا، أَوْ قَطَعَ شَجَرَةً مُثْمِرَةً، أَوْ ذَبَحَ شَاةً لِإِهَابِهَا، لَمْ يَرْجِعْ كَفَافًا

(حم. عن ثوبان)

RE. 437/8 (*Men katele sağîren, ev kebîren, ev ahraka nahlen, ev kataa şecereten müsmireten, ev zebeha şâten li-ihâbihâ, lem yerci' kefâfen.*)

Harp etmiş müslüman ama neden harp etmiş?

Önce boynunu bükmüş, mazlum durmuş. Kureyş'in kâfirleri tepesine çıkmışlar, azmışlar, taşmışlar, öldürmeye kalkmışlar. Ondan sonra bakmış ki imanı korumak için de bir şeyler yapmak gerekiyor. Harp ondan olmuş.

Harp oldu ama harbin hukuku var. Peygamber Efendimiz gönderdiği zaman derdi ki:

“—Çocuklara dokunmayın! Kadınlara dokunmayın! Savaşmayan ihtiyarlara dokunmayın. Hurmalıkları, ağaçlıkları yakmayın. Şöyle etmeyin, böyle etmeyin...”

Müslümanın savaşı bile erkekçeydi. Savaşı bile hoş ve tatlı idi.

Görün dünya üzerinde şimdi nasıl savaşıyorlar...

¹² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.276, no:22422; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.V, s.572, no:9612; Sevban RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.35, no:39959; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.210, no:23320.

Medeniyetten bahseden adamlar... Güney Afrika'nın şu sayfalarını açiverin bakalım, ne oluyor Güney Afrika'da? Buyurun... Afrika'nın öteki yerlerinde?.. Amerika'da?

Amerika'da o Kızılderililer'e ne yapmışlar? Oraları Kızılderililer'in tarlalarıydı. Ne yaptıklarını filmlerde film mevzuu yapıyorlar:

“—Vay vahşi Kızılderililer vay! Amerikalılar'ın etrafını çevirdi de öldürüyorlar!”

“—E Amerikalılar ne arıyor orada?”

“—Tarlalarına girmiş adamlar da...”

Ama onlar alt olmuş, bunlar galip gelmiş; şimdi film çeviriyorlar, ötekiler de seyrediyor. Hem de Kızılderililer'i haksız çıkartarak...

Millet o kadar şaşırmış ki... Haçlılar film çeviriyor, haçlı filmi, burada geliyorlar sinemada seyrediyorlar; haçlı müslümana saldırıyor, onu öldürüyor; bizimkiler şak şak şak alkışlıyor.

Ya sen hangi taraftansın? Söyle bakalım. Senin dedeni öldürdü.

Bu haçlı ordusu ne, bu öldürdüğü kim, haberin var mı? Avrupa'dan kalktı geldi, burada Anadolu'da nice kanlar döktü.

Demek istiyorum ki; dünyanın her yerinde harp var, hayat bu, hayat mücadelesi.

Müslümanlık realist bir dindir ama her şeyi erkekçe, her şeyi güzel... Harpte bak ne diyor Peygamber Efendimiz:

(*Men katele sağîren*) “Kim küçük bir kimseyi öldürürse, (*ev kebîren*) veyahut büyük, yaşlı bir kimseyi öldürürse...”

Karşısında savaşılan savaşıcıyı öldürmüyor da onun dışındaki küçük bir yavruyu... Hani Yunanlılar süngülere geçiriverdiler ya zavallı bebekleri... Ya küçük öldürüyor veyahut büyük öldürüyor.

(*Ev ahrake nahlen*) “Veyahut bir hurmalığı ateşe veriyor, yakıyor; (*ev kataa şecereten müsmireten*) veyahut meyveli bir ağacı koparıyor, kesiyor.”

“Kim bir küçük öldürürse veya büyük öldürürse veyahut hurmalık yakarsa veyahut meyveli bir ağacı keserse... (*Ev zebeha şâten li-ihâbihâ*) Veyahut postu için bir kuzu keserse...”

“—Aman şu kuzuyu keseyim, postu benim olsun, hazır elde fırsat var.”

Böyle yaparsa; (*lem yerci' kefâfen*) cihaddan ecrini almış bir tarzda dönmez.” Yaptıkları cihadın kaidelerine uygun değil!

İslâm ordusunda disiplin vardır. Müslüman dini korumak için, düşmanı durdurmak için çarpışıyor. O faziletlidir, kahramandır. Her şeyi ahlâklıdır. O küçük öldürmez, büyük öldürmez, ağaç kesmez, ona zarar vermez, buna zarar vermez, her şeyi asil bir tarzda yapar. Karşı tarafı diz çöktürtür, yener, oraya sahip olur veyahut düşmanı def eder, tamam.

Böyle yapmayıp da şu tarzda yapanların cihaddan ecri olmaz. Cihad insana ecri kazandırır ama öyle yapanın ecri olmaz. Hey Müslümanlık hey...

İşte onun için, bu silah gücüyle Balkanlar filan fethedilmezdi arkadaşlar... Her şeyin aslını esasını söyleyelim. Silah gücüyle hiçbir yer fethedilmez. Ahlâk ile fethetmişler.

Adam gitmiş, ilk önce korkmuşlar, “Osmanlı geliyor!” diye.

Tamam, korktular üç gün beş gün... Bakmışlar: “—Allah Allah bunlar ne biçim insanlar ya? Bağları yağmalamadılar, üzümleri yolmadılar, evlere girmediler, edepsizlik yapmadılar, bir şey çalmadılar, kadınlarımıza dokunmadılar. Böyle ordu baş üstüne...”

Fatih Sultan Mehmed İstanbul’u muhasara ettiği zaman,

İstanbul’un içindeki bazı hıristiyanlar dediler ki:

“—Burada Latin kardinallerinin külâhlarını görmektense müslüman sarığı görmeyi tercih ederiz.”

Bu bizim için büyük bir şereftir. Neden böyle söylediler?

Tattılar tadını... Haçlı seferi diye, müslümanlarla çarpışacağız diye buraya Avrupa’dan bir ordu geldi. O zaman burası henüz fethedilmemişti, hıristiyanlar vardı, Bizanslılar vardı. Bizans’ın kanını, iliğini emdiler, kuruttular; kiliselerinin altınlarını soydular, çıkarttılar. Ayasofya’nın hazineleri vardı, onların mücevherlerini çaldılar. Bu şehri düşman girmişten beter hâle getirdiler, soyup soğana çevirip öyle gittiler.

Fatih'in ordusu geldiği zaman içeridekiler diyor ki:

“—Ya gelsin bu sarıklılar, bunlar müslüman insanlar... Her şeyleri belli... Öteden beri, asırlar boyu huylarının, ahlâklarının ne olduğu biliniyor.”

“—Öteki o külahlı kardinallerin gelmesinden bunların gelmesi daha iyidir. Çünkü onları bizim arkadaşımızdır diye bağrımıza bastık, geldiler böyle yaptılar.” diye biliyorlar, onun için öyle diyorlar.

Bunlar bizim için şereftir. Biz harbi bunun için yapmışız. Böyle güzel huylu olduğumuz için de Allah bize, dedelerimize çok mükâfatlar vermiş. İşin aslı budur.

g. İntihar Eden Kimsenin Cezası

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

¹³ Buhârî, *Sahîh*, c.XVIII, s.74, no:5333; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.282, no:158; Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.360, no:1967; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.478, no:10198; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.325, no:5896; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.23, no:15655; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.252, no:2362; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.206; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.638, no:2092; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.49, no:123; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.317, no:2416; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.205, no:171; Abdürrezzak, *Musannef*, c.X, s.463, no:19716; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.III, s.212, no:1210; Cürcânî, *Târih-i Cürcân*, c.I, s.259, no:420; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.36, no:39962; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.222, no:23345.

مَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ ، فَحَدِيدَتُهُ فِي يَدِهِ، يَتَوَجَّأُ
بِهَا فِي بَطْنِهِ، فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا
أَبَدًا؛ وَمَنْ شَرِبَ سَمًّا فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَهُوَ وَ يَتَحَسَّاهُ
فِي نَارِ جَهَنَّمَ، خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا؛ وَمَنْ تَرَدَّى
مِنْ جَبَلٍ فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَهُوَ يَتَرَدَّى فِي نَارِ جَهَنَّمَ،
خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا

(حم. خ. م. ت. ن. ه. عن أبي هريرة)

RE. 437/9 (Men katele nefsehû bi-hadîdetin, fehadîdetühû fî yedihî, yetevecceu fî batnihî, fî nâri cehenneme hâliden muhalleden fîhâ ebedâ; ve men şeribe semmen fekatele nefsehû, fehüve yetehassâhu fî nâri cehenneme, hâliden muhalleden fîhâ ebedâ; ve men tereddâ min cebelin fekatele nefsehû, fehüve yetereddâ fî nâri cehenneme, hâliden muhalleden fîhâ ebedâ)

Bu hadîs-i şerîf de intiharın insanı cehenneme sürüklediğine dairdir.

Biz bir gün duyduk ki:

“— Beyazıt kulesinden birisi kendisini atmış!”

Mahallenin bütün çocukları kalktılar gittiler. İlkokul veya ortaokul talebesiydik. Beyazıt kulesinin o şişkin yerinden adam kendisini ‘küt’ aşağıya atmış, parça parça her tarafa dağılmış. İntihar etmiş.

“—Yaa, vah vah...” dediler.

Neymiş? Amansız bir hastalığa tutulmuş da onun acısına dayanamamış da...

Ama öyle şey yok. İslâm’da intihar etmek yok. Canı Allah veriyor, o cana müdahale etmeye hakkı yok.

Bak ne diyor Peygamber Efendimiz:

(*Men katele nefsehû*) “Kim kendisini öldürürse, (*bi-hadîdetin*) keskin bir bıçakla, demirle, mızrakla, kılıçla insan kendisini öldürdü... (*Fehadîdetühû fî yedihî*) O kılıcı, o bıçağı, mızrağı elinde... (*Yetevecceu fî batnihî fî nâri cehenneme*) Cehennem ateşinin içinde onu karnına boyuna saplar. (*Hâliden muhalleden*) Ebedîleştirilmiş bir müddette böyle yapar durur. (*Fîhâ ebedâ*) O cehennemde ebedî olarak kalır ve daima intihar işini yapma tarzında azabı öyle olur.”

İkincisi: (*Ve men şeribe semmen*) “Kim zehir içti, intihar ettiyse... (*Fekatele nefsehû*) Kendisini böyle öldürdüyse, intihar ettiyse... (*Fehüve yetehassâhu fî nâri cehenneme, hâliden muhalleden fîhâ ebedâ*) O cehennemde ebedî olarak, ebedîleştirilmiş olarak kalır ve o zehiri aynı acılığıyla yudumlar durur.” Böyle intihar etti; azabı cehennemde aynen devam eder durur.

(*Ve men tereddâ min cebelin*) “Kim de dağın yüksek bir yerine çıktı, (*fekatele nefsehû*) kendisini kayalardan aşağıya attı, öyle intihar etti. (*Fehüve yetereddâ fî nâri cehenneme, hâliden muhalleden fîhâ ebedâ*) “O da

cehennem ateşinde ebedîleştirilmiş, ebedî bir tarzda kalarak orada yukarıdan aşağıya kendisini ata ata azabı öyle olur.”

İslâm'da kendisini öldürmek yok; sabır var. Sabredersen ecir kazanırsın. Allah cennetini cemâlini nasib eder.

Allah belâ ehli bazı kimseleri, mahkeme-i kübrâyâ gelecekler. Öteki insanlar tir tir titriyorlar, “Mahkemede hâlimiz nice olacak?” diye... Hesaplar açılıyor, defterler karıştırılıyor... “Vay edepsiz! Şu günahları işlemiş, bu günahları işlemiş...” Herkesin kabahatleri ortaya saçılıyor.

O zamanda, o belâ ehli geldiği zaman mizanın başına, Allah-u Teâlâ Hazretleri onların defterlerini, divanlarını açmayacak:

“—Siz dünyada çok çektiniz, hadi bakalım sizin defterinizi açmak yok, hesap yok; buyurun cennete...” denilecek.

Hesapsız cennete girecekler. Onun için sabretmek lazım!

Müslümanlığın iki kanadı vardır, o kanatlarla insan cennete uçar. Birisi sabır kanadıdır, birisi şükür kanadıdır. Üzüntülü bir şey olursa, sabredersin; sevinçli bir şey olursa, şükredersin. İnsan çıpır çıpır, çıpır çıpır uça uça, pır pır pır cennete gider.

Bir sıkıntısı gelince sabredemezse, bir sevinçli şeyi gelince şükredemezse o Müslümanlık değil... Allah'tan geldi diyecek, sabredecek.

Hoştur bana senden gelen

Ya gonca gül yahut diken.

Diyebiliyor musun?

“—Yâ Rabbi! Bana senden ne geliyorsa hepsi hoş. İster gonca gül gönder, koklayayım: Oh, ne güzel... İster diken gönder, hepsi hoş.”

Müslüman öyle olacak. Seven tahammül eder.

Millet Kerem ile Aslı'nın hikâyesini okuyor, roman diye:

“—Ah Aslı şöyle yapmış, vah Kerem böyle yapmış...”

Ya, ibret al. Kerem Aslı'sının yüzünü görebilmek için otuz iki dişini çektirtmiş, fırsattan bi'l-istifade göreyim diye otuz iki dişini, sağlam dişlerini çektirtmeye razı olmuş. Uyuşturucu yok, özel cihazlar, aletler yok; yapıyor, 'çatırt' çekiyor. Hakikaten olduysa... O bir remiz bile olsa, demek ki insan sevdiği için bazı şeylere tahammül eder.

“—Allah takdir etmiş bunu, ne yapalım... Mevlâmız'ın takdiri... (*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn*) 'Biz Allah'ın kullarıyız, ona döneceğiz.' Ne hükmetmişse hükmüne razıyız.” derse, tamam; ecir kazanır, sevap kazanır, cennete girer.

Kendinizi ona alıştıırın!

Allah'tan belâ, dert, gam, keder istenmez ama, bu hayatın acı tatlı günlerinde insanın başına böyle şeyler gelir. Gelsin, kale gibi sağlam duracaksınız.

İnsanın yakını ölür, ticareti bozular, yine düzelir. Evladı ölür, hastalık olur, karnı ağrır, ızdırap çeker, üzüntü duyar; her şey düzelir. Bir öyle

olur, bir böyle olur. Allah bir o yönden imtihan eder, bir bu yönden. Sabredecek. Sabrettiği zaman ecir kazanır.

h. Karın Hastalığından Ölen Kimse

Peygamber SAS Efendimiz bu hadîs-i şerifinde buyurmuşlar ki:¹⁴

مَنْ قَتَلَهُ بَطْنُهُ، لَمْ يُعَذَّبْ فِي قَبْرِهِ

(حم. ت. ن. حب. ن. طب. ض. عن خالد بن عرفطة وسليمان بن سرد)

RE. 437/10 (*Men katelehû batnuhû, lem yuazzeb fî kabrihî*) (*Men katelehû batnuhû*) “Kimi karnı öldürürse, (*lem yuazzeb fî kabrihî*) kabrinde o azap çekmez.” diyor.

Ne demek karnı öldürmesi?

Karın hastalığı olmuş, kolera diyelim, veba diyelim, ishâl... Oradan ölüyor. O karın rahatsızlığından, Allah etmesin, ölüyor.

O hastalığa uğramış insanlara bir teselli olarak, Allah o kimseleri kabirde azaplandırmaz. Zor bir hastalık ama tamam, o kimse kabir azabı çekmez.

¹⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.225, no:984; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.185, no:2025; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.262, no:18338; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.171, no:9883; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.195, no:2933; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.IV, s.190, no:4102; Buhârî, *Târih-i Kebir*, c.V, s.234, no:771; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.659, no:2179; Hâlid ibn-i Urfuta ve Süleyman ibn-i Surad'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.420, no:11204; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.224, no:23350.

i. Şehidlik Sevabı Verilen Kimseler

Bu hadîs-i şerîfte dört tane şehid anlatılıyor.

Şehidin bildiğimiz mânası; insanın cihada gitmesi, düşmanla çarpışması, harp meydanında düşmanla çarpışırken düşüp ölüp şehid olması... İnsanı şehidlik makamına erdiren başka şeyler de var. Nedir? Çok dikkatli dinleyin!

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹⁵

مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالٍ هِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمٍ
هِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَ
مَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ

(عب . حم . د . ن . ع . ق . ض . ت . صحيح عن سعيد بن زيد)

RE. 437/11 (*Men kutile dûne mâlihî fehüve şehîdün, ve men kutile dûne demihî fehüve şehîdün, ve men kutile dûne dînihî fehüve şehîdün, ve men kutile dûne ehlihî fehüve şehîdün*)

1. (*Men kutile dûne mâlihî fehüve şehîdün*)
“Malını korumak için uğraşırken öldürülen şehiddir.”

¹⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.660, no:4772; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.30, no:1421; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.116, no:4095; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.190, no:1852; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.266, no:5858; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.310, no:3558; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.66, no:106; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXV, no:42; Saîd ibn-i Zeyd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.714, no:11180; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1556, no:2559; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.209, no:23315.

Malını yükledin kamyona, gidiyorsun. Dağın taa tepesinde kamyon ‘gır gır, gır gır’ yavaş yavaş giderken, eşkıya çıktı önüne;

“Ver malını, ver paranı!” dedi. Sen de vermem dedin. Bir mücadele derken çektiler silahları, taradılar seni, öldün farz edelim.

“—Malını korurken öldüğü zaman, (*fehüve şehîdün*) o insan şehiddir.”

Şu dinin güzelliğine bak! “Boşver malı, alsınlar canını...” demiyor. Şu kaidelerin güzelliğine bak! Malını da öyle kaptırmak yok.

“—Ne diye verecekmişim? Ben bunu helâlinden kazandım. Kerata, hırsızlık etmesin, doğru düzgün kazansın. Vermem!”

Herkes böyle dese, hiç namussuz barınamaz. Herkes bir tevil yolu buluyor gidiyor.

Öyle arkadaşlar var ki rüşvet vermeyeceğim diye hudutta üçgün beklemişti:

“—Rüşvet almak haram, vermek de haram. Vermiyorum, haydi bakalım!..”

Herkes bu inatta olsa, bu rüşvetçiler rüşvet alamaz. İslâm gelse rüşvet alamaz. O ahlâk olmadığı için veren rahat veriyor, alan rahat alıyor. Pazarlık yapılıyor, oluyor. Ahlâk gitti mi bir cemiyette öyle şeyler oluyor.

Bunu duydunuz.

2. (*Ve men kutile dâne demihî fehüve şehîdün*)

“Kendisini müdafaa ederken, kanı akmasının diye uğraşırken insan öldürülse, o da şehiddir.”

Yoluna birisi çıktı, uğraş didin, ‘küt’ vurdular, bir kurşun sıktılar, öldün. Tamam, o da şehid...

“Kendisini korurken ölen şehiddir. Malını korurken ölen şehiddir” dedi, iki.

3. (*Ve men kutile dâne dînihî fehüve şehîdün*)

“Dinini korumak için uğraşırken öldü, o da şehiddir.”

Diyelim ki Bulgaristan’da, demişler:

“—Gelin bakalım, dizilin şuraya... Masa burada. Gel bakalım, senin adın ne?”

“—Süleyman.”

“—Hayır, senin adın Dimitrius. Yaz bakalım. Dimitri mi istersin, Todori mi istersin, yaz bakayım şuraya.”

“—Ben müslümanım, hiçbir şey demem.” demiş, hadi askerler çatur çatur öldürmüşler.

Dininden dönmüyor, yani başka dine geçmiyor, o esnada öldürülüyor. Tamam, o da şehiddir. Dinini korumak için, dinini yapmak için öldürüldü.

Hacca giderken çıktı eşkiyâ, karnını deşti, kesesini aldı gitti. O hacı dedemiz ne oldu?

O da şehid. Dinini yapmaya giderken öyle, o da şehid.

Demek ki insan dini dolayısıyla öldürülse şehiddir. Malını koruyacağım diye öldürülse şehiddir. Nefsini müdafaa edeceğim diye öldürülse yine şehiddir. Üç...

4. (*Ve men kutile dûne ehlihî fehüve şehîdün*)
“Ailesini koruyacağım diye ölürse yine şehiddir.”

Afganistan’da subay otobüse çıkmış, sıralara bakmış, bir kadın görmüş:

“—İn aşağıya!”

Kadın diyor ki;

“—İnmem!”

Herkes sapsarı kesiliyor. Mecmualarda, Maverâ mecmuasında yazdı. İnersin, inmezsin...

“—Efendi, ya beni indirtiyorlar aşağıya...”

Adam külâhının içinden kağıt çıkartmış:

“—Yoldaşlar, ben de sizin partinizdenim. Bak elimde kâğıt var...”

“—Yok, karın inecek aşağıya!”

Otobüsten onu indirecekler, yolcular gidecek, kadın orada kalacak. Olacak şey mi?

“—İnmem!” derken indirmek için kadının koluna yapıyorlar, kadın da pabucunu çıkartıyor bir patlatıyor; gözüne gelmiş, o Rus subayının gözü akıvermiş. Gözünü tutarak çıkmış gitmiş dışarıya, otobüse “Hadi gidin...” demiş.

Otobüs yol alıp giderken, arkasından tankı çevirmişler, orada berhava etmişler, bütün otobüs halkı gitmiş.

Orada ecel gelmiş, çare yok. O adam o karısını teslim etmeyecek. İslâm böyle. Karısını, çoluk çocuğunu korumak için ölen şehiddir.

Kâfirler müslümanlıktan onun için korkuyorlar. Müslümanlığın her kaidesi kale gibi, her şeyi güzel! Ondandır ödleri patlıyor.

j. Bin Ayet Okumanın Karşılığı

Ne kadar silseniz terinizi, iki hadis kaldı, biraz daha sabredin, ecriniz çok olsun; sayfayı tamamlayacağız, çare yok.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁶

مَنْ قَرَأَ أَلْفَ آيَةٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
مَعَ النَّبِيِّينَ، وَالصَّالِحِينَ، وَالشُّهَدَاءِ، وَالصَّالِحِينَ،
وَحَسَنَ أَوْلَئِكَ رَفِيقًا

(حم. طب. وابن السنن، ك. ق. عن معاذ بن أنس)

RE. 437/12 (*Men karae elfe âyetin fî sebîli'llâhi, kûtibe yevme'l- kıyâmeti mea'n-nebiyyîne, ve's-sıddîkîne, ve's-şühedâi, ve's-sâlihîn, ve hasüne ülâike refîkà*)

¹⁶ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.437, n0:15649; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XX, s.20, no:399; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.97, no:2443; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.549, no:3620; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.152; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.172; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.63, no:1489; Muaz ibn-i Enes RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.537, no:2408; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.233, no:23378.

(*Men karae elfe âyetin fî sebîli'llâhi*) “Kim Allah yolunda bin âyet okursa, (*kütibe yevme'l-kıyâmeti mea'n-nebiyyîne, ve's-sıddîkîne, ve's-şühedâi, ve's-sâlihîn*) kıyamet gününde Allah onu peygamberlerle, sıddıklarla, şehitlerle, salihlerle beraber eder. (*Ve hasüne ülâike refîkâ*) Onlar ne güzel arkadaştır, refiktir.”

Onlarla beraber olmak ne güzel şeydir. “Bin âyet okuyan onlarla arkadaş olacak.” diyor Peygamber Efendimiz.

Kur'ân-ı Kerîm ne kadardır?

6666 âyet diyorlar. Saymada besmeleler âyet midir değil midir, bazı ihtilaflar var; “Âyetin şurası mı sonudur, yoksa burası bir âyettir de öbür taraf mı sonudur?” gibi ihtilaflar var. Rakamlarda saymak bakımından ihtilaflar var.

Bin âyet, yani Kur'ân-ı Kerîm'in altıda birini, yedide birini okursa bir insan “O sıddıklarla, şehitlerle, peygamberlerle beraber olacak; ne güzel arkadaş onlar!” diyor.

Bazı hafızlar haftada bir hatmederler. Her gün aşağı yukarı bin âyet, her gün bin âyet, her gün bin âyet tamamlarlar. O zaman onlar bu bahtiyarlığa eriyorlar, ne güzel...

Ama bir de *Elhâkümü't-tekâsür* Sûresi hakkında şu denmiş:

“—O bin âyet gibidir.”

Elhâkümü't-tekâsür Sûresi'ni, meâlini okuyun! Ezberinizde ise, zaman zaman dilinize onu okumaya devam edin!

k.Kur'an Okumanın Mükâfatı

Sonuncu hadîs-i şerîfe, yani sayfanın sonundaki hadîs-i şerîfe geldik. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁷

مَنْ قَرَأَ أَرْبَعِينَ آيَةً فِي لَيْلَةٍ، لَمْ يُكْتَبْ مِنْ
الْغَافِلِينَ؛ وَمَنْ قَرَأَ مِائَةَ آيَةٍ، كُتِبَ مِنَ الْقَانِتِينَ؛
وَمَنْ قَرَأَ مِائَتَيْ آيَةٍ، لَمْ يُحَاجَّهُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؛
وَمَنْ قَرَأَ خَمْسَ مِائَةِ آيَةٍ، لَهُ قِنْطَارٌ مِنَ الْأَجْرِ

(هـب. عن أنس)

RE. 437/13 (*Men karae erbaîne âyeten fî leyletin, lem yükteb mine'l-gâfilîne; ve men karae miete âyetin, kütibe mine'l-kânitîne; ve men karae mietey âyetin, lem yuhâccuhu'l-kur'ânu yevme'l-kıyâmeti; ve men karae hamse mieti âyetin, kütibe lehû kintârun mine'l-ecri*)

Bu da Kur'an okumakla ilgili bir hadîs-i şerîf olarak karşımıza geldi. Sonuncu hadîs-i şerîf... Kur'an okumaya rağbet edilmesi konusunda Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:

¹⁷ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.402, no:2199; İbnü's-Sinnî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyle*, c.III, s.290, no:671; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.537, no:2411; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.230, no:23372.

(*Men karae erbaîne âyeten fî leyletin*) “Kim bir gecede Kur’ân-ı Kerîm’den kırk âyet okursa, (*lem yükteb mine’l-gâfilîn*) onun adı gafiller defterine yazılmaz. Gafiller zümresinden kurtulmuş olur.”

(*Ve men karae miete âyetin*) “Kim de bir gecede yüz âyet okursa, (*kütibe mine’l-kânitîn*) âbidler, kunût ehli, ibadet ehli kimseler defterine yazılır.”

(*Ve men karae mietey âyetin*) “Bir kimse bir gecede iki yüz âyet okursa, (*lem yuhâccuhu’l-kur’ânu yevme’l-kıyâmeti*) Kur’an ona kıyâmet gününde hasım olmaz, davacı olmaz.”

“—Bu beni okumadı, benim ahkâmımı tutmadı.” diye Kur’an davacı olacak, müslümanların yakasına yapışacak.

İki yüz âyet okuyan kimseden davacı olmaz.

(*Ve men karae hamse mieti âyetin*) “Beş yüz âyet okuyana, (*kütibe lehû kıntârun mine’l-ecri*) ecirden bir kantar sevap yazılır.” Allahu Teâlâ hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’i candan, billûr gibi, sular şırıl şırıl akar gibi okumayı, okumayı sevmeyi, mânasına âşina olmak için çalışmayı, ehl-i Kur’an olmaya çalışmayı cümlemize nasib eylesin...

Geçen haftaların birinde Fatih ilçemizde Kur’ân-ı Kerîm’i hıfzetmiş olan 281 tane pırıl pırıl müslüman evladının merasimi Fatih camiinde yapılmış. Birisi bana dedi ki:

“—Fatih camii dolmadı bile.” Müslüman kardeşlerim!

Bir de Nazilli mi Aydın mı, bir yere bir şarkıcı gitmiş de orada salon bulamamışlar, yer bulamamışlar, oranın futbol stadyumunu tutmuşlar. O stadyum tepesine tırnağına her tarafına kadar dolmuş, bütün biletler satılmış. Şarkıyı dinleyeceğiz diye o stadyum hınca hınç dolmuş. Bir de o şarkıcıyı tepeden tırnağa paraları ilıştiren ilıştiren paraya boğmuşlar.

Allah size de akıl versin, onlara da akıl versin, bizlere de akıl versin...

şu Allah'ın kelâmıdır. Allah'ın kelâmına sarılan cennete çıkar, kurtulur; bu bataklıktan çıkar, cennet-i âlâ'ya kavuşur.

Kur'an sevgisini, aşkını hem kendiniz gönlünüze yerleştirin hem de çoluk çocuklarınıza Kur'an aşkıyla terbiye verin, ehl-i Kur'an eyleyin! İki şeyi sevsin: Kur'an'ı sevsin, Rasûlüllah'ı sevsin. O sevgiden hiç taviz vermeyin, muhakkak o sevgiyle yetiştirin. O sevgi için de her şeyi yapın!

Bir sünnet yaparlar bizim memleketlerimizde... Çocuk sünnet olacak; ata bindirirler, süslerler, davullar zurnalar, eğlenceler keyifler, ziyafetler... Neden? Sünnet. Peygamber Efendimiz'in sünneti yerine geliyor. Bir düğün olur, sünnet düğünü derler.

Kur'an dğünü hepsinden daha üstün. O sünnet, bu Kur'ân-ı Kerîm. Yer yerinden oynamalıydı! Fatih camii değil, avlusu değil, sokaklar taşmalıydı, trafik aksamalıydı.

Fatih caminde 281 tane kardeşimiz, evladımız, yavrumuz, ciğerpâremiz Kur'ân-ı Kerîm'i ezberlemişler diye. Oraya üşüşmeliydik; arıların çiçeklere üşüştüğü gibi üşüşmemiz lazımdı. Allah bize o sevgiyi, aşkı versin... Ne diyeyim, başka bir şey diyemiyorum.

Bir miting olsa; şu partinin bu partinin mitingi olsa çok daha fazla insan toplanıyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin gücüne gider.

Kur'ân-ı Kerîm'i okuyun, okutun, hürmet edin, ehl-i Kur'an'a da hürmet edin! Allah iki cihanın hayrına erdirsin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele-i şerîfe!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28. 07. 1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

